

der sikkert ikke være Tvivl om, at i det mindste nogle af disse Navne tilfulde yde Garanti for, at der er Arbejdskraft, fornødent Initiativ og fornøden Dygtighed til Stede. Derom tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl. Den store Kreds af Mænd og Kvinder, der staa bag ved disse Navne, og som med sin enestaaende Offerberedvillighed vil bidrage til at ophjælpe disse Øer, maa være Regering og Rigsdag fuldgod Borgen for, at der vil blive gjort, hvad der er menneskeligt muligt. De Følelser og Tanker, der staa bag ved denne Offerberedvillighed, bør man ikke kaste Vrag paa; thi da ødelægger man noget af det bedste i vort Folk. I Fortsættelse heraf udtalte det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds, Sonne, at vi var ikke saa fattige, at vi ikke formaaede at ophjælpe de vestindiske Øer, thi vi havde en Nationalformue af $6\frac{1}{2}$ Milliard Kr., og denne Vægtstangsarm var i Stand til at regulere dette Forhold. Dagen efter var Sagen til Behandling i dette høje Ting, og afdøde Anders Nielsen udtalte da følgende, idet han stillede sig ret skeptisk overfor de Løfter, der Dagen i Forvejen var afgivne i Landstinget: „Afgørelsen af det vestindiske Spørgsmaal er nu truffet, Tiden er nu inde for det saa meget omtalte private Initiativ og den lige saa meget omtalte private Offervillighed. Jeg skal ikke udtale mig om selve dette“. Det var altsaa, hvad der foregik her, da det blev endeligt fastslaaet, at vi skulde beholde de vestindiske Øer.

Siden den Tid er der forløbet 13 Aar, og man maa med Bedrøvelse konstatere, at den Skepsis, som Anders Nielsen repræsenterede ved den Lejlighed her i Tinget, var fuldt paa sin Plads. Jeg skal ikke forklejne de Mænd, som gav de omtalte Løfter oppe i Landstinget, de har bragt Ofre, det ved jeg fuldt og vel, Ofre, om hvis Værdi man kan tvistes, naar Spørgsmaalet bliver om, hvorvidt de i Virkeligheden først og fremmest har haft til Formaal at ophjælpe Øerne. Der er altsaa bragt Ofre, men disse Ofre har kun ført til et saare trist Resultat. Faktisk er Øerne siden 1901 gaaet stærkere tilbage end nogen Sinde før. Befolkningstallet var i 1901 30,500, men det er nu sunket til 27,000, det er en Tilbagegang af 1,19 pCt. En saadan Tilbagegang i Folketallet har der ikke tidligere været paa de vestindiske Øer. Samtidig er Fattigdommen derovre vokset i en rent ud skrækkelig Udstrækning. Der er en Fattigdom paa Øerne, som man ikke gør sig noget Begreb

om herhjemme, og samtidig er Børnedødeligheden i Stigen, og den fortæller mangfoldige uhyggelige Ting om Forholdene derovre, særlig blandt den allerfattigste Del af Befolkningen. Det er, hvad vi har opnaaet i Vestindien. For kort Tid siden stod der i et Blad, som udgives af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), en Artikel af en Pastor Westergaard om Forholdene i Vestindien, hvori han skriver, at mange gamle Mennesker paa Øerne derovre bogstavelig dør af Sult. Jeg har tidligere her i Rigsdagen fremhævet disse Forhold, men den højtærede Finansminister svarede mig — det var ved Finanslovsforslagets første Behandling i Efteraaret —, at der maaske dog var nogen Overdrivelse i, hvad jeg fremførte. Jeg mener, at det, denne Præst, som har virket paa de vestindiske Øer, skriver under sit Navn som god Borgen for Rigtigheden af sin Oplysning, nemlig at mangfoldige Mennesker der dør af Sult, er en fuldstændig Bekræftelse af, hvad jeg tidligere har fremhævet her.

Jeg kan ikke se andet, end at de Oplysninger, som nu efterhaanden fremkommer, maa føre til, at den danske Rigsdag og Regering maa træffe en Beslutning om enten paa en eller anden Maade at komme af med Øerne eller ogsaa foretage Reformen derovre til Fordel for Befolkningen. Der har af den højtærede Finansminister været nedsat et Udvalg, som vistnok har beskæftiget sig med et specielt Spørgsmaal, nemlig Statens Forhold til Sukkerfabrikkerne paa de vestindiske Øer. Jeg kender ikke noget til den Betænkning, der er fremkommet, men jeg ser af Bladene, at Hr. Hagemann, der har været Formand for dette Udvalg, erklærer, at Jorden paa St. Croix er saa udpint, at han ikke har noget Haab om, at man vil kunne genrejse Dyrkingen af Øerne. Jeg noterer blot dette, fordi det kaster Lys over det Reformarbejde, som er blevet udført derovre af de Herrer Storkapitalister og Stordriftsmænd, som hidtil har været enevældige Herskere paa Øerne. De har udpint Jorden, saa at man tvivler om, at der kan bringes noget ud af den, det siger Hr. Hagemann selv. Samtidig har de pint Befolkningen derovre saaledes, at mangfoldige gamle Mennesker dør af Sult.

Der raader sikkert megen Misfornøjelse blandt Befolkningen paa de vestindiske Øer over den Skæbne, man vedblivende lader dem blive til Del. Det er i Vinter blevet fortalt her i Byen, at der var Fare for Revolution. Det skal man nu ikke